

В. „Законност“

ще излиза два пъти въ седмицата:

ВЪ ЧЕТВЪРТЪКЪ И НЕДЪЛЯ.

ЦЪННАТА МУ Е:

За година	9 лева
„ 6 месеци	5 „
„ 3 „	3 „
„ 1 „	1 „

За въ странство:

се прибавят пощенските разноски.

ЕДИНЪ БРОЙ 10 ст.

Редакцията и администрацията на вѣстника се намиратъ въ адвокатското писалище на г. г. Ив. Бѣлиновъ и Илия Паликрушевъ.

Иванъ Бѣлиновъ

и

Илия Паликрушевъ

Почватъ да адвокатствуватъ задружно въ гр. Руссе

и приематъ да водатъ всѣкакви дѣла предъ всички съдилища въ Княжество.

Писалището имъ се намѣрва на улица Александровска, близо до аптеката на Фр. Вотчъ, срѣщу градската градина.

Обращаме вниманието на почитаемата публика изобщо, както и специално на г. г. русенските търговци, банкери и фабриканти, а тѣй сѫщо и на административните и съдебни учреждения въ града, върху ефектната на нашитъ такси за обявления. Низката цѣна, която сме назначили за помѣщение на подобенъ родъ публикации, както на първата, тѣй и на послѣдната страница на вѣстника си, ни даватъ право да мислимъ, че лицата и учрежденията, къмъ които се обрѣщаме съ настоящето си, ще ни почетатъ съ своето внимание.

Дава се подъ наемъ:

Една новопостроена магазия съ хубава подница и двѣ прѣвъходни стаи, на добра позиция — улица Александровска, срѣщо новата градска градина, удобна за контора, фабрика и проч.

За споразумение до ступанина ѝ **Маринъ Н. Чолаковъ**.

Щайнбрухско пиво

Пристигна и ще има винаги прѣсно въ хотелъ „Ислах-хане“. Всѣка вечеръ концертъ отъ унгарски оркестъ.

Холандски гиацинти (зюмбюли), лилии, тюлпани (латета) и гладиоли (всички въ луковици) пристигнаха въ магазина на

Маринъ Н. Чолаковъ.

(2-1)

Р. Каракашовъ & Ст. Телевъ.
Комиссионери — Експедитори.

Рашко Каракашовъ, бивши Управител на Бургаската, Пловдивската, Видинската и други митници, а напослѣдъкъ отъ I-ва степень оцѣнител при Руенската Митница, заедно съ Стати Телевъ, съ дѣлговрѣменна практика, извѣстяватъ Г-да търговците, че отворихъ въ гр. Руен Комиссионерска — Експедиторска кантора и приематъ да освобождаватъ, отъ митницата, отъ разните параходни агенции, всѣкакви стоки по най-износни условия, бърза и точна работа.

(3-1)

ЗАКОННОСТЬ

ГЛАВЕНЪ И ОТГОВОРЕНЪ РЕДАКТОРЪ:

ИВАНЪ БѢЛИНОВЪ.

Спомоществованията

почиуватъ отъ началото на всѣки мѣсяцъ

Писма, ръкописи и пари се испрашватъ до Редакцията въ Руссе.

За частни обявления се плаща:

По 2 ст. на дума на първата страница и по 1 ст.—на четвъртата.

ЕДИНЪ БРОЙ 10 ст.

Докторъ лѣкува болѣстта **бленорадигия** (триперъ) въ теченіе на десетъ дена. Желающитъ да се лѣкуватъ по този новъ, лесенъ и сигуренъ способъ, да се отнасятъ до аптеката „Корона“, въ зданието на Дружество „Гирданъ“, ул. Александровска, гдѣто ще имѣтъ съобщава адреса на доктора.

(10-2)

ОБЯВЛЕНИЕ

Увѣдомляза се почитаемата публика, че г. Д-ръ И. Кириакъ, първостепенъ лѣкаръ на Букурещките spitali, е построилъ една нова, своя болница, улица St. Ionica, № 8, задъ гърба на румънския пасажъ (при Националния Театъ). Казанния докторъ се рекомандува специално на болните отъ България, които биха имали нужда да дойдатъ за лѣкуване въ Букурещъ, като имъ прѣпоръчва да се спиратъ въ неговата болница, гдѣто освѣнъ особенната и братска грижа, която ще намѣрятъ, тѣ ще иматъ на расположението си всички удобства, съ цѣни твърдѣ ефтели, въ които влизатъ безплатно и визититъ на Д-ра Кириака. Излишно е, да се прибавя нѣщо за похвала на г. Д-ра Кириака, който е тѣй добъръ познатъ въ Букурещъ, като най-добрия хирургъ.

Увѣрени сме, че правимъ една истинска услуга на нашите съотечественици, българи, като ги съвѣтваме да отиватъ на лѣкуване въ тѣзи прѣкрасни болници, гдѣто тѣ, съ най-умѣренитѣ разноски, ще намѣрятъ и една братска срѣща отъ страна на управлението на болницата, я едно истинско облегчение на своите страдания.

3-2

ОБЯВЛЕНИЕ

Подписанній имамъ честь да извѣстя на почитаемата публика, че съмъ свършилъ курсъ на „МАССАЖА“ и съмъ практикувалъ профессията си въ Виенна. Страдающитъ отъ ревматизъмъ, искулчване или строшаване на кости, и отъ всички други болѣсти, които се лѣкуватъ съ массирание, ще намѣрятъ у мене бързо и ефтино исцѣрвание. Живѣя и приемамъ болни въ къщата на Софа Овчарова, срѣщу салона на Балкански, до Търговската Банка. Желающитъ могатъ да ме викатъ и въ къщи.

Съ почитание,
Първи български массажистъ,
Цвѣтанъ Ц. Докторовъ.

Има се нужда отъ единъ аптекарски помощникъ. За споразумѣние при Братия А. Х. Сетянъ, галантери въ гр. Руен, улица Александровска, срѣщу Телеграфо-Пощенската Станция.

Обявявамъ на почитаемата русенска публика, че отворихъ една мастерска въ Руене, улица Нова, близо до Цирка, въ къщата на Дионисия Филатова, и се заемамъ да поправямъ и калайдисвамъ вътрѣшността на самовари сребърни, мѣдни, никелови и др., съ гаранция и подъ моя лична отговорност. Услуга бърза. Щѣни умѣренни. Имамъ солидни рекомендации.

Матвѣй Андрѣевъ Увагинъ.

Дава се подъ наемъ:

Квартира отъ 6 стаи, съ отдѣлна кухня, въ центра на града.

За споразумѣние до ступанина ѝ Кръстю Н. Поповъ.

1-3.

Най-модерно скроени и доброкачественни **ПАЛТОНИ СУКНЕНИ, ПАЛТОНИ ШЕЯЧАНИ, КОСТЮМИ КАМГАРНИ** и **ШЕЯЧАНИ** за настоящий сезонъ, могатъ да се получаватъ само въ Българската Дрѣхарница на СТ. Р. ПАПАРИНОВЪ, Улица Александровска.

Живко Икономовъ
Зѣбенъ Лѣкаръ

Свѣршилъ въ Московский Университетъ

Приема болни всѣки денъ

адресъ: въ домът на Г-жа Сийка Хр. Ганева (на жгъла между Княжеска и Караджова улици).

2-3

ЯВНА БЛАГОДАРНОСТЬ.

Подписанната, Екатерина Ив. Л. Хамамджиева отъ г. Сопотъ, съ настоящето си изказвамъ своята най-голѣма благодарностъ къмъ осигорителното за животъ Дружество „Ню-Йорк“, което благоволи да ми исплати чрѣзъ агентитѣ си, Г-да Братия Донкови, търговци въ гр. Карлово, суммата 10,000 (десетъ хиляди) лева златни, за която бѣ осигоренъ покойний ми мъжъ, Иванъ Лучевъ Хамамджиевъ, и срѣщу която осигуранция покойний бѣ исплатилъ само двѣ премии.

Като изказвамъ публично тѣзи своя благодарностъ къмъ това дружество, което е образецъ на солидностъ и честностъ, съвѣтвамъ всѣки семеенъ домакинъ да се осигори при него, единственна гаранция за обезпечение на едно семейство.

Сопотъ, 27-и Мартъ 1896 год.

Екатерина Ив. Хамамджиева.

2-2

Руене, 1 Декемврий 1896 год.

Нѣколкото души продадени драскачи, които се подвизаватъ изъ колонитѣ на „белгийската“ фабрика за кальъ, и които сѫ си направили занаятъ да псуватъ, да хулятъ и да поливатъ съ най-циничните помии всичко, що има у насъ честно, благородно и неопятено, сѫ си позволили въ послѣдния (319) брой на правителствната пачавра — да ни простятъ читателитѣ тѣзи не съвсѣмъ литературна дума — да прикачатъ нѣколко, колкото оскърбителни, толкова и незаслужени епитети, по адреса на едного отъ най виднитѣ и най-почтени български граждани, г. Юрдана П. Теодорова, когото едно време — въ най-голѣмия разгаръ на политическите страсти — даже въ „Свобода“ не се рѣшаваше да закача. Читателитѣ се същатъ, разбира се, че причината за тѣзи „немилост“ на купенитѣ писачи отъ „Миръ“ къмъ г. Ю. П. Теодорова е неотдавашното му кан-

дидатиране за народенъ представител въ г. Елена, заедно съ г. Ив. Бълнова, срещу безсрамните натрапници на властта, г. г. Т. Теодорова и П. Горбанова. Ние напълно си обясняваме беззгата досада на г. Стоиловитъ хора въ този случай, но мислимъ, че даже още хилядо подобни причини да имаше, тъкъ не биха дали право на единъ сериозенъ официозенъ вѣстникъ — за каквото иска да минава „Миръ“ — да се издѣлава и да хули съ най-уличните думи единъ старъ и поченъ български политически и общественъ дѣцъ, който и по умъ, и по характеръ, и по заслуги стои на една недосъгаема висота, въ сравнение съ нѣколко души изверги и измѣти на обществото, които си продаватъ перото и съвѣтъта за 30 сребърника и които прѣзира и ненавижда цѣлата българска интелигенция. На русенци, които много добре познаватъ г. Ю. П. Теодорова, като едноврѣмененъ тѣхенъ губернаторъ, ще бѫде особено обидно, вѣрваме, да прочетатъ долнето интригантско и безочливо антрефиле, което — при всичкото отвращение, що нито вдъхва — ние привѣждаме тукъ *in extenso*, за да ни бѫде по-лесно да го опровергаемъ.

— *Юрданъ П. Теодоровъ*, който въ туреко врѣме е билъ сѫдия на българските вѣстаници и ги е бѣсилъ; който отпослѣ билъ Русенски губернаторъ, държавенъ съвѣтникъ, депутатъ въ нѣколко народни събрания (и прѣз всичко това врѣме е мукълъ), а сега, понеже е нищо, макаръ и да чака дѣлго врѣме да стане инишо, — най-сети се разсърдва, че не става отъ него инишо, та се запрѣтва и телографира на Княза да Го учи какво да прави. Неговата милостъ си мислѣше, че еленските колибари — както ги нарича той — които най-безбожно експлоатира, ще го избергътъ за *съвѣтникъ, pardon за народенъ*; но като не рачихъ да го избергътъ за такъвъ, защото съ шенжи отъ неговите експлоатации, той лютъ се разсърдва и цѣлътъ свѣтъ му е кривъ. Нека оставимъ на страна поведението на *Юрданъ П. Теодоровъ*, като отявленъ противникъ лани (гледай донеските съ подписа му въ в. „Миръ“), и като горѣщъ привърженникъ днесъ на Стамболовщината, а ще забѣлѣжимъ само, какво обстоятелството, което е заставило господство му да се самохвали какъвът и какво е билъ, достатъчно доказва, че г. *Юрданъ П. Теодоровъ*, колкото и да е високъ на бой, е кжъсъ по умъ и низъкъ по характеръ. Не е злъ да напомнимъ на усърдния нѣколко годишъ претендентъ за министерско кресло, че постътъ за министъ на Търговията и Земедѣлието е сега вакантенъ.

Ние апелираме къмъ чувствата на живитъ и до днѣсъ български вѣстаници отъ 1876 год., мнозина отъ които, навѣрно, още помнятъ доблѣстното и патриотично поведение на г. Ю. Теодорова въ турското сѫдилище въ Търново, и се надѣмъ, че тѣ ще се застѫпятъ за поруганната честъ на своя благороденъ защитникъ и избавителъ и ще сумѣятъ да засрамятъ наемните писачи отъ „Миръ“, които тѣ съ своето правдиво слово е водилъ срещу по-

литически си противници, които и да сѫ билъ тѣ, — когато и малките дѣца знаятъ, съ какво умѣние и такъ държеше той знамето на своя независимъ и смѣлъ характеръ и, при всичко, че симпатии му бѣха и сѫ за началата на консервативната партия у насъ, той бѣше заслуживъ уважението и почитъта на всичките тогавашни либерали? Или редакторите на „Миръ“ искатъ, щото г. Ю. Теодоровъ да бѫде тѣхенъ съпартизани и привърженникъ и тогава, които тѣхните патрони безумно бѣсѣятъ по изборите и съ насилия и стражари фалшифициратъ народната воля? Но подобни безхарактерни и безпринципни приятели г. Стоиловъ си има въ изобилие. Защо му е тогава такъвъ улоритъ и „неразбрани“ човѣкъ, като г. Ю. Теодорова? Сега е епохата на работници, на подлизурството, на „еветчилика“, а за та-кава епоха сѫ потрѣбни хора „уйсалъ“, депутати покорни, избранници послушни, каквито г. Стоиловъ, като съпартизани, има тѣкмо... 150 души изъ цѣла България. Това сѫ полицейски и насилинически натрапници на народа негови ужъ прѣставители, които да ѹе ще почнатъ своята законодателна дѣятельност... подъ диктовата на избравшата ги власт и съ своята... „мощна“ поддържка ще се помъжчатъ да закрѣпятъ бѣлгийчината още за единъ законодателенъ периодъ... Днѣсъ въ свѣщената ограда на народното събрание Държавния Глава ще привѣтствува българския народъ отъ високата на Трона, но не ѹе види той истинските негови избранници, защото тѣзи послѣдните на 17-и Ноемврий се провалиха насилинически отъ полицията и се замѣниха съ натрапници на властта, които прѣставляватъ волята на народа толкова, колкото биха я прѣставили и полицейските стражари на г. Стоилова....

Да не се отвлечаме, впрочемъ, отъ прѣдмѣта си. По изборите ние говорихме вече достатъчно, ще пишемъ, може-би, още не веднажъ, когато потрѣбва. Сега да се повърнемъ пакъ върху антрефилето на „Миръ“. Безочливите противници на г. Ю. Теодорова инсипириратъ по-нататъкъ, че той билъ странно експлоатиранъ еленските „колибари“, та за това тѣзи послѣдните „не рачили да го избергътъ“. Трѣбва да бѫде човѣкъ най-тѣсногърдия партизанинъ, или най-отвратителниятъ лъжецъ на свѣта, за да авансира подобенъ единъ безсраменъ абсурдъ. Г. Ю. Теодоровъ се ползува съ такова уважение, почить и влияние между селените въ Еленско, щото ние бихме положително завидѣли г. Стоилову, ако той би достигналъ да се ползува поне съ стотата част отъ тѣзи работи въ България. Не само за експлоатация или за каквото и да е злоупотрѣбление съ еленските селяни, отъ страна на г. Ю. Теодорова, не може да става рѣчъ, ами и който би помислилъ да каже нѣщо подобно изъ еленско би билъ осмѣнъ и оплютъ отъ толкова милитъ на „Миръ“ колибари. Ами че знаятъ ли прѣдадените автори на горното антрефиле, че нѣма ни единъ случай, освѣнъ неотдавнашния, и то благодарение на полицията и войската, когато г. Ю. Теодоровъ да си е прѣдлагалъ кандидатурата за

еленски народенъ прѣставител и да не е билъ избранъ? Нѣщо повече. Прѣзъ 1894 год., при всичко, че се е отказвалъ отъ всѣкаквъ изборъ, г. Теодоровъ е щѣль пакъ да бѫде избранъ, ако въ самия денъ на избора, той не бѫлъ издалъ особено едно вѣзване къмъ избирателите си, съ което имъ е съобщавалъ, че не ѹе по никакъ начинъ да се кандидатира. Това може много лесно да потвърди сегашния противникъ на г. Ю. Теодорова и полицейски избранникъ отъ Елена, г. П. Горбановъ. Па, най-послѣ, ако експлоатацията на колибите въ Елена е причина, щото експлоататоръ да не се избира, то единъ отъ сегашните „избранници“ и вѣроятни вдъхновители на антрефилето най-малко би могълъ да расчитва на еленските колибари, защото по-голѣми експлоататори отъ неговите близки, работата на кито продължава днѣсъ и неговия братъ — скажо и платенъ държавенъ чиновникъ — Елена и околностите й не сѫ виждали....

Ние не ѹе се спирате тукъ върху *високия бой* на г. Ю. Теодорова, който, повидимому, силно безпокой *низките* редактори и вдъхновители на „Миръ“, нито пъкъ върху *дѣлгия умъ*, или *високия характеръ* на прѣдадените и професионални псувачи отъ клуба на „народната“, но, прѣди да свръшимъ, не можемъ да не кажемъ нѣколко думи върху плоската интрига, която се заключава въ горното антрефиле и по съмѣстьта на която г. Ю. П. Теодоровъ се билъ разсърдилъ на „белгийците“, защото не му биле дали министерски постъ, за каквътъ той билъ ужъ „нѣколко годишъ претендентъ“. Ние сме въ положение да увѣримъ авторите по тази безсолна интрига, какво г. Ю. Теодорова *никога, безусловно никога*, не се е домогвалъ да получи каквътъ и да е министерски портфейлъ. Той е твърдъ скроменъ, за да питаете надѣждъ, които могатъ да въздушевяватъ само хора, като г. Д. К. Попова, и които могатъ да видятъ осъществени само хора, като г. Найденъ Бенева. Знаемъ, обаче, че прѣзъ 1882 и 1883 г. г. на г. Ю. П. Теодорова сѫ биле прѣдлагани и министерството на финансите, и това на общите сгради, (послѣдните, въ врѣме на пълномощията, съществуваше) но той е отклонилъ тѣзи настойчиви и лестни за него прѣдложения по единъ най-категориченъ начинъ и е прѣдпочелъ да се завърне въ Елена, гдѣто и си живѣе мирно и скромно отъ 12 години насамъ.

Но, защо да се рати простираме повече? Безочливите нападения и безсолни интриги на „Миръ“ сѫ твърдъ слаби и тѣпи, за да могатъ да досъгнатъ единъ човѣкъ, като г. Ю. П. Теодорова. И ако ние се заехме да кажемъ нѣколко думи по привѣденото по-горѣ гнусно антрефиле, то бѣше, не да защитимъ омразния на правителството г. Ю. П. Теодоровъ, който отъ никаква защита не се нуждае, а да искараме още веднажъ на явѣ всичката безсрамност и безсъвестност на продажните редактори на „Миръ“, които за пари сѫ готови да напускатъ утрѣ и онѣзи, що имъ плащатъ....

спустна да достигне нѣкакътъ важенъ чиновникъ, който минаваше отъ другата страна на улицата.

Незнамъ въ какво именно се заключаваха служебните длѣжности на Ягозина; но азъ го срѣщахъ на всѣкаждъ: на всѣко място, кѫдето въ определени часове се събираме външното дворянство, свикано чрезъ публични обявления, по увеселителните градини, въ прибрѣжния палатъ, или въ лѣтната градина, на площада въ врѣме на тържественни молебствия; — често пакъ го виждахъ при входа въ църквата, въ театра и то — прѣзъ антракти, въ ложите, а въ врѣме на актовете — въ креслата. Въ баловете той танцува всѣкога съ благородни дами. Когато играеше, лицето му винаги изразяваше: въсторженост, юношество; той се подсмиваше и измѣняше съ забѣлѣжително майсторство своите движения, но и тукъ умѣше да дава на лицето си едно солидно, сдѣлкано и почтително изражение. Съ една рѣчъ, той бѣше на всѣкаждъ. Явяваше се въ всѣкъкъ видъ, така ѹе менъ не би ме очудило ако кажа, че тая знаменитостъ, като Пинетти — въ една и сѫща минута се е явявала *вървѣдъ* въ Петербургъ.

Неговата физическа подвижностъ — сама по сѫбъ съ забѣлѣжителна — бѣше ничтожна прѣзъ способността му да се издигне нравствено....

Да ли строгия Петербургски климатъ дѣйствува тъй, или друга нѣкоя много по-сложна причина, но въ сте забѣлѣзали, сигурно, че по-голѣмата част на Петербургските жители владѣе нѣкаква распасаностъ, разслабеностъ. Човѣкъ трѣбва да признае, обаче, че тѣзи качества не бѣркатъ на мнозина да служатъ съ успѣхъ и да прѣнасятъ полза както лично на себе си, тѣй и на отечеството.

(Слѣдва.)

ПОДЛИСТНИКЪ

КАРИЕРИСТЪ

Очеркъ

отъ

Д. В. Григоровича.

Азъ се запознахъ съ него въ гимназията, гдѣто се учене нааедно. Още тогава той почина да обрѣща вниманието на другаритѣ. Първоначално, малкия Ягозинъ — така се наричаше познайника ми — по нищо не се отличаваше отъ другите ученици; обаче, той билъ привлѣканъ вниманието на началника на пансиона. На края на първата година, той тѣй се вече отнасяше съ сина на директора ни, ѹто Ягозинъ стана прѣмъренъ за него.

Помникъ веднажъ — въ началото на лѣтото бѣше това — нѣколко вѣспитаници бѣхме заведени на *дача*. Веднага щомъ пристигнахме, разѣгахме се изъ гората да дирижимъ ягоди. И колкото намѣрихме — изѣдохме ги. Но Ягозинъ не струвалъ ежшото. Той внимателно сбиралъ ягодите, вързваъ ги на букетчета, прѣравявалъ добре опашките имъ и — скрито отъ насъ — се връщалъ въ *дачата* и поднасялъ набранните ягоди на директорката. Това ний научихме посѣтъ — въ врѣме на обѣда — отъ самата начадница.

Той — Ягозинъ — бѣше на 16 години, когато единъ пакъ, на именния денъ на директора, сѣдеше съ дъщера

му, и наедно съ нея свирѣхъ съ четири ржце на пияно — една соната, нарочно съчинена за този денъ.

Но отъ кждѣ се взехъ у него тѣзи музикални способности? Кждѣ се бѣ учили той да свири на пияно? Най-сети, кога е ималъ врѣме да се учи?.... Всичко това оставаше тѣмно за насъ.

Прѣзъ вечерта на именния денъ, въ врѣме на бала — той танцува съ такова юношеско увлечение, съ такъвътъ чалъмъ викаше *Les dames en avant, s'il vous plaît* — че дѣйствително въдушевяваше присъствието.

Слѣдъ това, той слѣдва въ университета цѣли четири години, но все тѣй посрѣдствено, както почти всички.

А слѣдъ иенита — ние се распредѣлахме въ разни страни. Ягозинъ остана въ Петербургъ и скоро бидѣ назначенъ на дѣржавна служба.

Минъ се нѣкое врѣме. Забравихме се.

Чакъ като се минаха 3—4 години узнахъ, че той станалъ привилегировано лице при една дама. Освѣнъ службата си, той испълнявалъ още двѣ секретарски длѣжности въ нѣкакви дамски благотворителни дружества: едното — цѣлътъ на което било снабдяване *gratis* съ сапути гръбочистачи, а другата — да доставя *хлѣбъ* на бѣдните слѣпни старци. И врѣхъ на всичко: той управлявалъ танцовете въ цѣлъ Петербургъ.

Веднажъ азъ се срѣщахъ съ него, тѣйко въ това врѣме, когато той вече бѣше спечелилъ име. И дѣйствително останахъ очуденъ, какъ тѣй да си пробие пѣтъ моя приятелъ въ благородното общество.

— Драгий приятелю! ми възрази той: бѫди веселъ, прѣструвай се, промъквай се между хората. *Il faut se pousser au monde...* прибави той и бѣже се

ОТЪ ЩО ТЕГЛИМЪ?

Продължение отъ брой 11.

Днесъ г. Д. Петковъ би се изсмѣль всѣкиму, който би казалъ, че правителството трѣбва да има повече власть, отъ колкото му дава основниятъ законъ, и не би оставилъ никого даже да говори за стѣнение свободите на народа ни, гарантирани отъ Конституцията. Послѣдната не е днесъ несъобразна съ живота ни. Разбира се, г. Д. Петковъ днесъ говори истината, която той пропагандирал и прѣди 9 Августъ 1986 г. Колко щѣше да ни е приятно, да можахме да утвѣрдимъ сѫщото за г. Д. Петковъ и за врѣмето, прѣзъ което бѣше купенъ (не е ли все едно подкупенъ?) редакторъ на в. „Свобода“.

Таквъзъ примѣри имаме и прѣсни. Г-да Ив. Евст. Гешевъ, К. Величковъ, М. Маджаровъ, Т. Теодоровъ, па и К. Стоиловъ тоже се указаха все таквъзъ екземпляри, именно измѣнчиви, да не употребимъ подстрога дума. Гдѣ е вече плача на първия за брашненъ чуval? Гдѣ сж ерѣмидитъ на другите за по-тжиканитъ отъ Стамболова народни права? Щадува ли и сега г. К. Стоиловъ прѣстъ на Разградъ отъ почить къмъ доблестните му граждани, когато тѣ пакъ се борятъ за отстояване народній суверенитетъ? Днесъ за токо що поименуванитъ господа всичко въ България (па и въ Тракия, и Македония) върви по медъ и масло. Но че министрите не трѣбва да взематъ по-голѣма годишна плата отъ 12,000 лева, колкото получавахъ у насъ прѣдшественици тѣ имѣ до 1886 г.; че числата на чиновниците трѣбва да се намали въ ония размѣръ, който бѣше до прѣди десетъ години (и слѣдъ 6 Сент. 1885); че даждията трѣбва да се намалятъ; че заеми вече не трѣбва да правимъ; че не трѣбва да се покровителствува повече богаташитъ, а напротивъ, трѣбва да се облегчи несносното положение на дребните земедѣлци, на еснафитъ и въобще на работници; че трѣбва да се уничтожатъ всички пенсии, освѣнъ инвалиднитъ; че трѣбва да се уничтожатъ окдрата и акцизитъ, освѣнъ на спиртнитъ пития и на тютюна и да се введе прогресивенъ данъкъ върху доходите; че трѣбва да се махне привилегията на чиновниците, по която тѣ днесъ не могатъ да се даватъ подъ сѫдъ за извѣршени отъ тѣхъ служебни прѣстѣплени безъ разрѣшене на висшето началство, и, въобще, че трѣбва да се направи отъ днешните министри всичко онова, което тѣ намираха за народополезно, когато бѣхъ въ опозиция, — за туй тѣ немарятъ, а, напротивъ, вървятъ напълно по пътя на министерството до 18 Май 1894 г. Всичко туй, разбира се, не щеше да биде, ако нѣмаше у мно-зина отъ нашите по-влиятелни хора голѣмий недостатъкъ — измѣнчивостта, която толкозъ понижава достойността на човѣка. Колко щѣше да стане до сега велика нашата малка татковина, ако ний имахме характера, на пр., на покойниятъ народенъ мажъ, Петко Р. Славейковъ, който имаше за лозунгъ туй, що красеше *неговия вѣстникъ „Македония“*: *Лошо нѣщо е да измѣняваме на началата си, когато сж тѣ пригни.*

Варна, XI. 1896 г.

К. Жеевъ.

Още нѣщо по нашите финанси.

Писмо отъ Берлинъ

до

„Le Monde Economique“.

„Отъ нѣкое врѣме насамъ, хората у насъ се занимаватъ съ финансово положение на България и може лѣсно да се забѣлжи, че нѣкои критики прѣминаватъ границите на онова което е справедливо, къто често пакъ се случва въ разгара на единъ боръ. „Deutsche Ekonomist“ отива чакъ до Бургъ, що съвѣтва публиката да продава българските фондове, защото дефицита на княжеството пропаджалъ да се увеличава. . . .

Забѣлжи се изобщо, че една част отъ германската публика бѣрза да слѣдва този съвѣтъ и че Квѣстни финансни крѣгове сж наклонни да имитиратъ нейния примѣръ, ако българското правителство отъ побѣрза да освѣти финансово положение на наржавата, чрѣзъ свѣдѣнія, които да вдхватъ безъсловно довѣрие.

„Deutsche Ekonomist“, като екзаменува българския бюджетъ въобще и като се спира по-подробно върху обяснителния по него докладъ на министра на финансите, критикува не само разглѣданитъ вече отъ насъ (гл. 9 брой на нашия вѣстникъ) точки, но забѣлжи сѫщеврѣменно, че прѣстѣвието въ пассива на баланса перото „депозити и гаранции“, което вълизала на 20 мил. фр., изисква подробни и точни обяснения, — защото единъ ясно и съвѣтно съставенъ финансов рапортъ би показалъ подобна една сумма тѣй-сѫщо и въ актива, като къмъ това би прибавилъ, разбира се, и по-подробни разяснителни свѣдѣнія. Въ всѣки случай, рапорта на българския финансов министъ би трѣбвало да излага по единъ възможно по-ясенъ начинъ, срѣдствата, които усигоряватъ реализирането на тѣзи „депозити и гаранции“. Ако человѣкъ може да се рѣши да не изисква такива свѣдѣнія отъ една голѣма и могущественна държава, то разслабеното финансово положение на България, на да ли ѝ позволява да ги крие отъ очитъ на публиката. . . .

„Bank de Frankfort“, като тѣй сѫщо отбелжи прѣувеличенията, които тенденциозно съдържа една голѣма част отъ критиките върху финансово положение на България, изразява се сѫщеврѣменно съ най похвалната умѣренность и казва: „Нужднитъ фондове за направата на желѣзни птища, прѣвидени въ контракта на заема отъ 1892 г., се въскачватъ близо на 70 мил. фр., когато пъкъ произведението на заема е исчислено на 125 мил. фр. Отъ тукъ излиза, че стойността на ипотеката, която трѣбва да съставлява гаранция на българските заемодавци, е много по макка отъ тая на заема. Но понеже обѣщанитъ постройки не ще могатъ да се направятъ съ сумитъ, които ефективно ще даде заема отъ 1892 г., тѣй като значителна част отъ тѣхъ сж вече похарчени за бюджетни нужди, то очевидно е, че ще стане потрѣба да се сключи още единъ новъ заемъ, който при днешните състоянія на финансовото тѣржище на да ли ѝ можълъ да се реализира на изгодни условия.“. . .

Въ нѣколко вѣстника се срѣща прѣдположението, какво зложелателнитъ и до една стъпенъ прѣувеличени критики върху финансово положение на България, идатъ отъ компанията на источникъ желѣзници, на която отдаватъ намѣрението, че иска да продаде желѣзноизжтната си мярѣжа въ България (300 километра) на правителството на тая страна за 60 мил. лева. Ако това е така, ако источната компания дѣйствително питае мрачнитъ надѣждъ, които ѝ отдаватъ, тѣрдѣ за вѣрвание е, че тя злорадствува надъ състоянието на българските финанси, което за жалостъ, дава изобиленъ материалъ не само на строгите, но даже и на благосклонните критики. За насъ, обаче, намѣренията на источната компания много малко значатъ. Сега въпроса не се касае до послѣдната. Най-доброто срѣдство за отговаряне на подобни критики, би било безспорно публикуването на единъ успокойтеленъ рапортъ върху финансово положение на България, върху състоянието на желѣзни птища и върху отношенията на българското правителство съ Laenderbank. —

Това ще биде тѣй сѫщо единственото срѣдство да се спре массовата продажба на българските фондове, за която се готови публиката. Когато цѣлъта е толкова желателна и похвална, защо министра на финансите, който лично се радва на най-голѣмо уважение, още бави потрѣбните публикации и държи въ тайна истинското финансово положение на страната. Неговото бавяне служи за поводъ на нови и още по-строги критики. Посочватъ, напр. на единъ рапортъ, публикуванъ отъ министра на общите сгради, на български язикъ, върху приходитъ на държавните желѣзници въ 1895 г., който рапортъ, съдържа слѣднитъ любопитни свѣдѣнія:

Бюджета отъ 1895 г. исчислява разноските по експлоатацията на желѣзни птища на фр. 3.370.552. — Спорѣдъ рапорта на министра тѣ вълизатъ на фр. 3.367.107.46 Отъ кждѣто едно намаление отъ „ 203.444.54 По бюджета доходи сж били прѣвидени за фр. 3.899.400. — Спорѣдъ рапорта же тѣ сж достигнали фр. 4.120.454.85 Отъ кждѣто единъ излишъкъ отъ „ 221.054.15

Изобщо, безъ да влизаме въ подробности, спорѣдъ исчислението на бюджета, чистия излишъкъ на прихода е отъ 753.347 фр.

Що се касае до лихвата на вложенитѣ въ же-лѣзни птища капитали, то тя се прѣставлява както слѣдва:

1-о За линията Русе-Варна 53.317.000

фр., издадени al pari по 6% фр. 3.200 000.—

2-о За разнитѣ други линии 39.000.000

фр., издадени по 85% съ 60% или 70% 2.730.000.—

Всичко фр. 5.930.000.—

Минус излишъка отъ приходите за 1895 год. . . . фр. 753.317.— Всичко това остава единъ дефицитъ отъ фр. 5.176.653.— който сега вече е една значителна загуба, и който, идущата година, когато линията София-Шуменъ ще биде построена, трѣбва да даде едно още по-значително увеличение на загубата.

При тѣзи краснорѣчиви цифри, какъ искате да поддържате претенцията, че българските финанси нѣматъ нужда отъ една коренна реформа? Каква цѣль може да гони прикриванието, или изопачаването на общепознати фактове? . . .

Прѣвел: X.

ВЪНКАШНА ХРОНИКА.

Който е слѣдилъ съ вниманіе еволюцията на съби-тията, станали прѣзъ послѣдните години въ отечеството на Фараонитѣ, ще е забѣлжилъ, че тѣзи страни, отъ 1882 год. насамъ, се е сдобила съ такива безочливи гости — Англичанитѣ, които и до днесъ, по никакъ начинъ, не може да истика вънъ отъ прѣдѣлите си.

Повикани да усмирятъ Египетъ отъ вълненіята на мятежника Араби-Паша, Англичанитѣ засѣднаха на бѣгъвѣтъ на Нилъ като у тѣхъ си, и, не само че не мислятъ да си тръгнатъ отъ тамъ, но още се и сърдятъ, когато другъ нѣкой ги подканя да сторятъ това.

А за да не се каже, че тѣ сж си свършили мисията въ Египетъ, тѣ постоянно се стараятъ да намѣрятъ нови причини, нови опасности за страната, които неминуемо изискватъ тѣхното прѣстѣствие тамъ. Тѣ създадоха единъ Махди, съ грамадни ордии, нарѣчени махдисти, които, като нахлули въ египетските градове Вади-Халфа и Короско, искали, не само мажетъ въ тѣзи мѣста, но даже и женитъ и малолѣтнитъ дѣца. При всичко, че това бѣха обикновени схватки между египетни и суданци, каквито често се случватъ между дивитъ африкански племена, но Англия се въсползува отъ случая, да отвлеле мисильтъ за испразднуването на Египетъ отънейнитѣ войски, предприне знаменития свой походъ срѣдъ планината на Египетъ-Махди и навлѣзе въ Суданъ, чакъ до градътъ Хартумъ, неговата столица. Въ този градъ, както е познато, остана единъ гарнизонъ отъ нѣколко хиляди души англо-египетски войски, подъ команда на английския генералъ Гордонъ, но гарнизона презъ 1884 год. биде заграденъ отъ дивитъ судански племена, подъ прѣводителството на единъ Махди (пророкъ), и слѣдъ дълго съпротивление, биде погубенъ до краѣ, а главата на Гордона много врѣме се разнася на маждакъ по цѣлия Суданъ. Англо-египетските войски бидоха принудени, слѣдъ тѣзи катастрофи да напуснатъ Египетъ, и постотио да плашатъ съвѣта, че, ако тѣ излѣзатъ отъ тамъ, Махди може да нападне единъ денъ и на собственитѣ египетски владѣнія. Но минаха много години, за Махди и неговите ордии нищо вече не се чува, а Англичанитѣ все продължаватъ да стоятъ въ Египетъ.

Когато, прѣзъ първите мѣсци на настоящата година, Турция, подкрѣпена отъ Русия и Франция, подаде познатата си пота чрезъ турския посланикъ въ Лондонъ, на английското министерство на външните дѣла, съ която се искаше да се опредѣли: **кога** именно намѣрватъ Англичанитѣ да напуснатъ Египетъ, Махди пакъ въскрѣса на египетските граници, Англичанитѣ отново грабнаха египетските войски и тѣртиха на нови авантюри, които слѣха въ едно общо название: **походъ на Донгола**. Съ този походъ тѣ мислѣха да помогнатъ на Италиянцитѣ, които се бияха съ Абисинцитѣ и бѣха заплашвани да бѣдятъ нападнати отъ дервишитѣ отъ къмъ Кассала и Масуахъ, близосѣдни градове на Донгола.

За тази цѣль, Англичанитѣ, безъ стѣнение, задигнаха 12 miliona лева изъ резервъ на **кассата на Египетски дѣлъ**, които сумми не можаха да се бутатъ отъ кассата, безъ съгласието на всички европейски сили, които иматъ прѣстъ въ египетската дѣлъ.

Срѣдъ тѣзи дрѣзка постъжка на Англичанитѣ, простираха Французия и Русия комисари, а слѣдъ простиество си, заявиха работата предъ тѣй нареченитѣ **смѣсени египетски съдилица**, които не забавиха да осаждатъ изъ кассата на дѣлга 12 miliona лева, и, солидарно съ другите комисари (Германски, Австрийски, Английски и Италиански), да заплати разноските за воддение на дѣллото. Египетското правителство, наедно съ четиримата комисари, бѣше апелирало рѣшението на смѣс-

ното съдилище, но на 20 Ноемврий, присъдата на постъпкото биде утвърдена и отъ кайрския апелативен съдъ, и правителството на кралица Виктория турено въ безисходно положение. Англичаните не отдавно още се хваляха, че пръвът идущата пролѣтъ, Генерал Кичнер, командуващ походътъ, ще продължи завоеванията си отъ Донгола за Хартумъ, безъ да мислеха даже, че дългото за 12 милиона ще бъде ръшено въ ущърбъ на тъхните домогвания. Не остава сега друго за Англичаните освенът, или да напуснатъ Суданъ и да оставятъ египетското правителство само да се расправя съ комисарите на Русия и Франция, за исхранчениятъ 12 милиони, или тъ да повърнатъ тая сумма на кассата на дългътъ и да задържатъ за себе си завладениетъ мѣсто въ Суданъ, като докаратъ за тъхното назнене войски изъ другите си колонии.

Разумъваме се, че тъзи последна мисълъ твърдъ много блазни Англичаните, които съзиратъ въ своето напуштане бръговете на Суезкия каналъ, своята политическа смърть. Съ загубването на Египетъ тъ неминуемо ще загубятъ и златородната Индия. . .

Въ Македония се води тъзи дни една отчаяна религиозно-политическа борба между сърбите и гърците отъ една страна и между гърците и власите — отъ друга. Сърбите, възмутени отъ назначението на нѣкой си гърци за владика, Амвросий, за митрополитъ въ Скопие, въмъсто неотдавно починалия сърбинъ, Методия, не сѫ позволили на първия да заеме своята архиепископска длъжност и да служи въ мѣстния православенъ храмъ, а, подъ прѣводителството на своя тамошни консулъ, сѫ направили нѣколко враждебни срѣщу новия си архиепископъ демонстрации, които, сигурно, ще ще се свършатъ съ кръвопролитие, ако валията не се бъль отказа да усмири развълнуваното население съ въоружена сила. Въ кралевство Сърбия сѫ станови изъ онзи дни нѣколко митинга все по сѫщата работа и все въ сѫщия враждебенъ на гърците смисълъ, та сърбското правителство се е приудило да поискъ отъ Портата, чръзъ своя цариградски прѣдставителъ, отъмнаването на Амвросиево назначение и замѣната на постъпъти съ нѣкой Сърбинъ. Султана се показа наклоненъ да испълни сърбското искане, та на 22 того повикалъ при себе си вселененския патриархъ и му изразилъ желание да се удовлетворятъ спрѣдливите требования на неговите сърбски подданици. Това желание било изразено патриархъ и писмено отъ страна на Портата. Патриархъ отговорилъ, обаче, че тъй като избора на Амвросия е станалъ съвършенно законно, то той не може да направи нищо, безъ съгласието на Синода, който, казватъ, не билъ наклоненъ да отмѣни назначението на Амвросия, да же подъ страхъ, че неговия отказъ ще доведе до една сърбска схизма, подобна на българската.

Що се касае до влашко-гръцката распра, то въ нея гърците играятъ горната роля на сърбите, а власите рисуватъ себе си като жъртва на лукавството на гърците. Работата състои въ слѣдующето:

Гърцкия патриархъ се е отказалъ да утвърди за румънски митрополитъ въ Македония единъ влахъ, който е билъ избранъ за такъвъ отъ нѣколко души румънско-македонски потабили, събрани на конгресъ въ Цариградъ, съ разрѣщението на турското правителство. Портата се показала наклонна да удовлетвори желанието на власите, на патриарха силно упорствува. Оня денъ, на 26 того, нѣколко души гърци отъ Фенеръ сѫ направили една враждебна демонстрация срѣщу румънската черкова въ Пере, гдѣто служалъ новия румънски митрополитъ, но биле распрѣстнати отъ полицията. Върва се, че Портата ще настоеи върху исканията на власите. Букурештскиятъ кабинетъ поддържа желанията на своите македонски сънародници. Говори се и за една румънска схизма.

Слухове се носятъ за едно посъщение, което прѣдсѣдателя на Френската република ще направи на руския царъ идущата пролѣтъ.

ВЪТРЕШНА ХРОНИКА.

Завчера мина прѣзъ Руссе, по пътя си за София, г. А. Краевъ, прѣславския народенъ прѣдставителъ. Г. Краевъ, слѣдъ едно малко бавяне въ града ни, продължи пътуванието си прѣзъ Гюргево — Бълградъ.

Въ редакцията ни сѫ получени нѣколко интересни дописки изъ провинциите за изборите на 17-и того, които дописки не обнародваме днѣсъ, по иѣмание свободно мѣсто. Надѣмъ се, че ще можемъ да ги публикуваме изцѣло, или въ извлечения, въ идущия брой на вѣстника си. Молимъ почтенитѣ си дописчици да ни извинятъ за това неволно наше невнимание къмъ тъхните кореспонденции. Нека забелѣжимъ за сега, че произволитѣ, беззаконията и насилията, извършени върху волята на българските избиратели по-миналата недѣля и описаны въ нашите дописки, напълно подтвърдяватъ мнѣнието, което ище си съставили вече за тъзи полицейски избори, и което, надѣмъ се, сподѣлятъ и всичките наши читатели. . .

Научаваме се, че Русенското Градско Общинско Управление, по прѣмѣра на миналата година имало намѣрение да устрои и прѣзъ настоящата зима патинажъ. Ще забелѣжимъ само, че мѣстото, което г. Кмета е избрали за тъзи цѣлъ (задъ цирка, въ митириза) е твърдъ неудобно: едно, че то е твърдъ отдалечно отъ центра на града, и друго — че то е изложено постоянно на вѣтрове.

Ний бихме посъвѣтвали кметството да направи патинажъ на старото място — въ новопроектираната градска градина, по улица Александровска, като най удобното и на близкото до центра на града. Мислимъ, че свободното пространство между бараката на строежа се опълченски памѣтникъ и улицата, която прѣсича Александровската, е повече отъ достатъчно.

До врѣмѧто, когато пишемъ тъзи рѣдове, италиянската опера на г. Массини успѣ да даде вече двѣ прѣдставления въ салона на хотелъ „Централъ“, а именно: въ Четвъртъ вечеръ — операта „Ериани“, а въ Петъкъ — „Риголето“. Трупата подтвърди още веднажъ прѣкрасното мѣнѣние, което българската публика си е съставила за таланта на мнозинството отъ нейните участници и достави едно истинско удоволствие на русенци, които нека го кажемъ въ тъхна честь — бѣха се стекли въ голямо мнозинство и на двѣ прѣдставления. Особено се отличиха съ своите прѣблѣдни гласове и високо артистически талантъ, г. г. Массини и Гуаско. Най-удаченъ бѣше квинтета отъ I дѣйствие на „Ериани“, акомпаниранъ отъ добре нагласения събесънъ хоръ на трупата, и въ III дѣйствие — арията на Карла V, която биде испълнена великолѣпно отъ г. Массини. Хорътъ и тукъ се оказа на височата на положението си и съумѣ да поддържи прѣкрасното пѣніе на артиста по единъ удивителенъ начинъ. Публиката посрѣдъ и испровождаше артистите съ бурни и неспълно заслужени аплодисменти.

ИЗЪ ВѢСТИНИЦИТЕ И СПИСАНИЯТА

Въ постъпъти брой на вѣстникъ „Свобода“ намѣрваме едно духовито антрефиленъ, написано по поводъ на хвалбите, съ които се пълнятъ правителствените вѣстници отъ нѣкое врѣме насамъ, за да накаратъ публиката да повѣрва, че на 17 м. Ноемврий българския народъ „като единъ човѣкъ билъ подалъ гласа си за г. Стоилова.“

Заемаме отъ това антрефиленъ слѣднитѣ нѣколко рѣда, които, чини ни се, сѫ най-добрата илюстрация на пропутите белини „свободни избори“ и които съправедливо каратъ органа на г. Д. Грекова да се провикне: *още една такава победа и г. Стоиловъ ще бѫде окончателно покубенъ...*

Ако Стоиловъ имаше нѣгдѣ партизани, то поне отъ едно киорово място щѣ да има съобщение, че правителствената партия водила борба, или се била съ опозицията за печалбата на изборите. А пъкъ отъ всѣкѣдѣ едни и сѫщи извѣстия: отъ една страна народъ съ бюлетини, а отъ друга страна около начальници пристави, стражари и шайкаджии, въоръжени съ всички видове оръжия. Това ако счига вѣстникъ „Миръ“ за парижани на Стоилова, то ний сме съгласни да му благодаримъ, гдѣто идѣ да подвърди туй, което нееднократно сме писали въ вѣстниците, сърбъ, че партизаните на Стоилова сѫ само ноговитъ родуни, стражари, окол начальници и всички праздноскиращи се организатори на така нарѣчените „консерваторски шайки“. Благодаримъ за такава партия и популярностъ! Ако Стоиловъ е толкова популяренъ и има такава голма партия, то питаме, кой му прави овација на 17 того и кой му държа рѣчъ? Пияната шайка прави овација, единъ шайкаджии държа рѣчъ, а негова начальникъ, Стоиловъ, отговаря и псува опозицията. Това не е популярностъ, това не е политическа борба, това е кръчмарска вакханалия.

Да, кръчмарска вакханалия, бѣше избирателната комедия, която правителството разигра на 17 Ноемврий и никой сериозенъ човѣкъ, надѣмъ се, не ще има дѣрзостъ да сѫмъ, че прѣдставителите на IX-то обикновено народно събрание, което днесъ се отваря съ такава помпа, сѫ истиински изразители на народната воля. . .

Спорѣдъ както е известно, г. Начевичъ, бившиятъ министъ на външните работи въ „русофилския“ кабинетъ на г. Стоилова, е притѣжателъ на една особена дарба на политическа прѣвидливостъ, която не отказватъ даже най-големите негови противници. В. „Народни Пра-

ва“ се научава отъ достовѣрно място, че, на заминаване за Италия, кѣдѣто г. Начевичъ отишъ, нѣколко дена прѣди изборите, да ще бъде болна си дъщеря, той билъ казалъ на нѣколко правителствени хора слѣднитѣ quasi пророчески думи:

— Азъ знамъ че вие ще се съществувате безъ друго изборите. Но боя се да не паднете отъ властта, прѣди да се заврънте отъ страната. . .

Лошаво и зловѣщо пророчество за сѫдбата на белгийците, които се радватъ, че ще стоятъ на властъ поне още 5 години! . . .

Сѫдия вѣстнитѣ съобщава, че г. Ив. Ев. Гешевъ министъ на Финансите и ad interim на Земедѣлъщите и Търговията, въ рѣчта, която произнесълъ прѣдъ Софийските избиратели на 12-и м. Ноемврий, изрѣкълъ, между другото, и слѣднитѣ невѣроюйтѣ пасажи:

„Господа, виждамъ, че всички събрани тукъ сте добре настроени спрямо правителството и че на 17 този охотно ще дойдете да гласувате за неговите кандидати, а за онзи, които ще бѫдатъ противъ правителството, има камъни по главата.“

Наричаме тоя пасажъ **невѣроютенъ**, защото, колкото и да сме се разочарували въ финансите способности и въ земедѣлъческите дарования и търговския талантъ на г. Гешева, все продължаваме да мислимъ, че той поне побойникъ и сопаджия се е станалъ. . .

Писмо до Редакцията.

МАКЕДОНСКО ДРУЖЕСТВО ВЪ ГР. РУССЕ

№ 306

30 Ноември 1896 г.

До Гостодина Редактора на в. „Законностъ“

Гостодине Редактор,

Моля обнародвайте приключната тукъ покана въ уважаемий Ви в. „Законностъ“ два пъти на четвъртата страница.

II. Прѣдсѣдателъ: КАПЧЕВЪ.

ПОКАНА

№ 307

Поканва се **Настоятелството на Македонското Дружество** въ гр. Руссе, на частно събрание на 1 юни Декемврий т. г., въ 3 часа, слѣдъ планинъ, въ дому на Г-нъ Георги Ив. Капчевъ, Княжеска улица, а общото събрание на Дружеството ще стане идущата недѣля на 8 Декемврий, въ цирка „Националъ“, съгласно чл. чл. 20 и 23 отъ установъ на сѫщото Дружество.

Прѣдсѣдателствующий Русенското Македонско Дружество:

Г. КАПЧЕВЪ.

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 2188

Спѣстовъ. Акц. Д-во „Стрѣмление“ въ гр. Руссе обявява, че длѣжността Счетоводителъ при сѫщото Д-во е вакантна. Желающитѣ да зематъ тая длѣжностъ се умоляватъ да влѣзатъ въ споразумѣніе съ Управлението на Д-вото, при което да испратятъ своите документи и условия. Ще бѫдатъ прѣдочетени лицата, свѣршивши нѣкое Търговско Училище и които вече иматъ нѣколко годишна практика по тъзи части.

Отъ Управлението на Д-вото.

ТИПО-ХРОМО-ЛИТОГРАФИЯТА на ДРОБНЯКЪ & КРЪСТЕВЪ ВЪ ГР. РУССЕ.

Извѣстява на всѣки, а особено на Господа Книжарите, че е приготвила стѣнни календари „България“ за 1897 год. изящно изработени съ 4 краски и украсенъ съ ликътъ на Н. Ц. В. Прѣстолонаслѣдника. Сѫщо е приготвила и отходящи календари за откъсване всѣкой денъ, съ старъ и новъ стилъ, изящно изработенъ съ 14 краски.

Въ книжни магазинъ на сѫщото завѣдение се фабрикуватъ тетрадки за красописание и упражнения, украсени съ литографирани корици, отъ най-чиста бѣла хартия съ цѣни най-износни.

Изработка всѣкакви печатарски пѣща, чисти и изящни; особенно внимание обрѣща върхъ изработване акциите на 20 дружества вклечително и ония на Българ. Търг. Банка въ тоя градъ. Образци веднага доставя на желающитѣ.

Обрѣщаме внимание на Банкеритѣ и Търговцитѣ, че изработваме изящно **ПОЛИЦИ** и **ЧЕКОВЕ** съ грунть и безъ грунть, съ най-евтини цѣни.